

LAURA PASCU

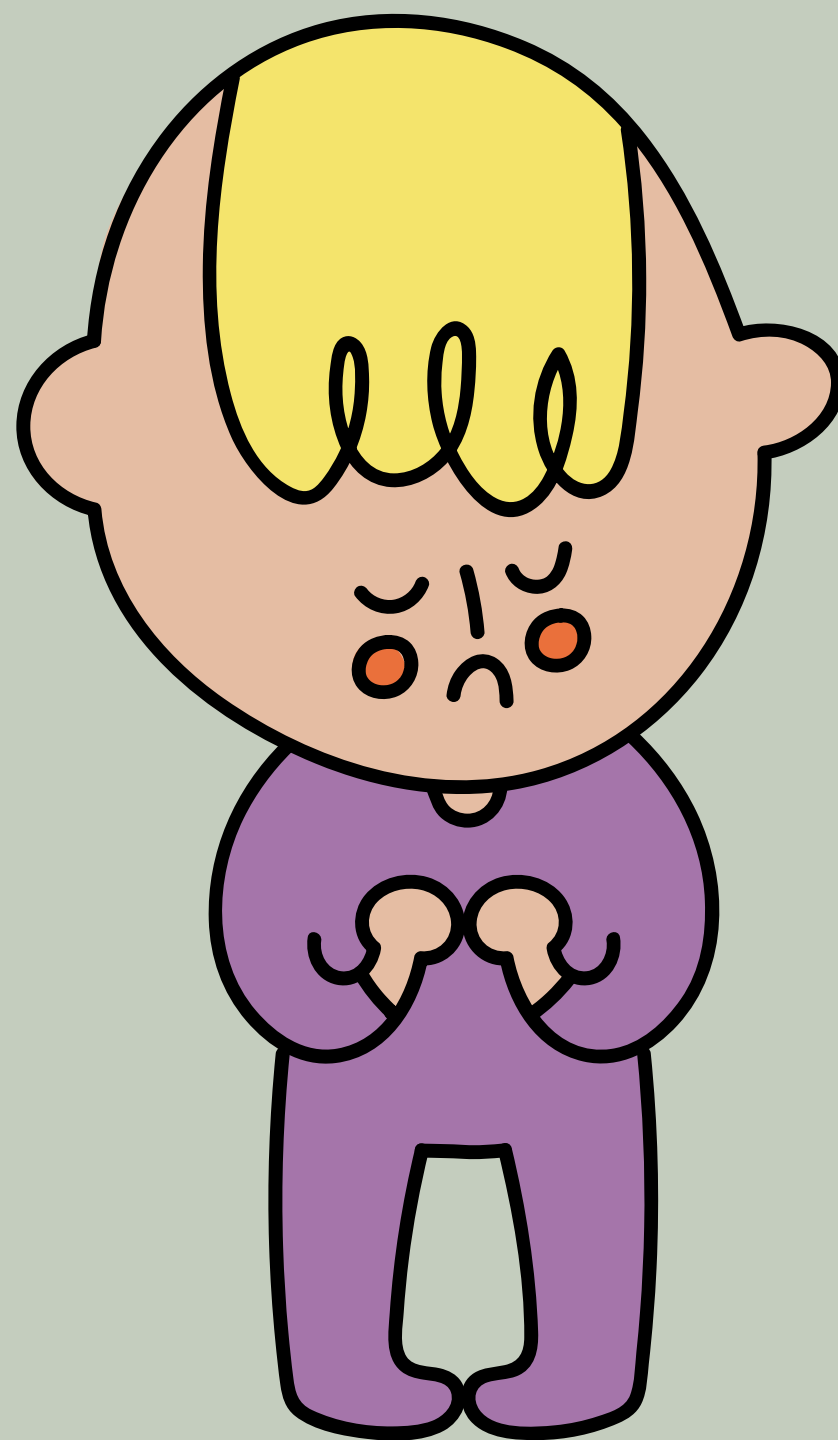
POVESTE DIN BURTICĂ

PRCAFE

A fost odată ca niciodată pe când nici
vântul nu bătea, nici claxoanele nu se-
auzeau, o familie care își dorea foarte
mult un copil. Și în fiecare seară se
rugau la Doamne Doamne să le aducă
și lor un copil.

Își doreau tare mult un băiețel
nestâmpărat. Și, la un moment dat,
mămica a avut un vis.

Se făcea că este într-o padure albastră
și ca vorbea cu Doamne Doamne care
i-a spus cu vocea lui pătrunzătoare:

-Știi că și Doamne Doamne mai
greșește? Ei bine, am greșit și am
greșit burtica. L-am pus în altă burtică.
Mergi și caută-l, e copilul vostru și vă
așteaptă.

S-a trezit speriată, l-a trezit și pe tatic
și i-a spus:

-Copilul nostru a greșit burtica!

-Cum a greșit burtica? întrebă taticul
somnoros

-Trebuie să îl căutăm, a spus mămica.

-Uf, de unde începem?

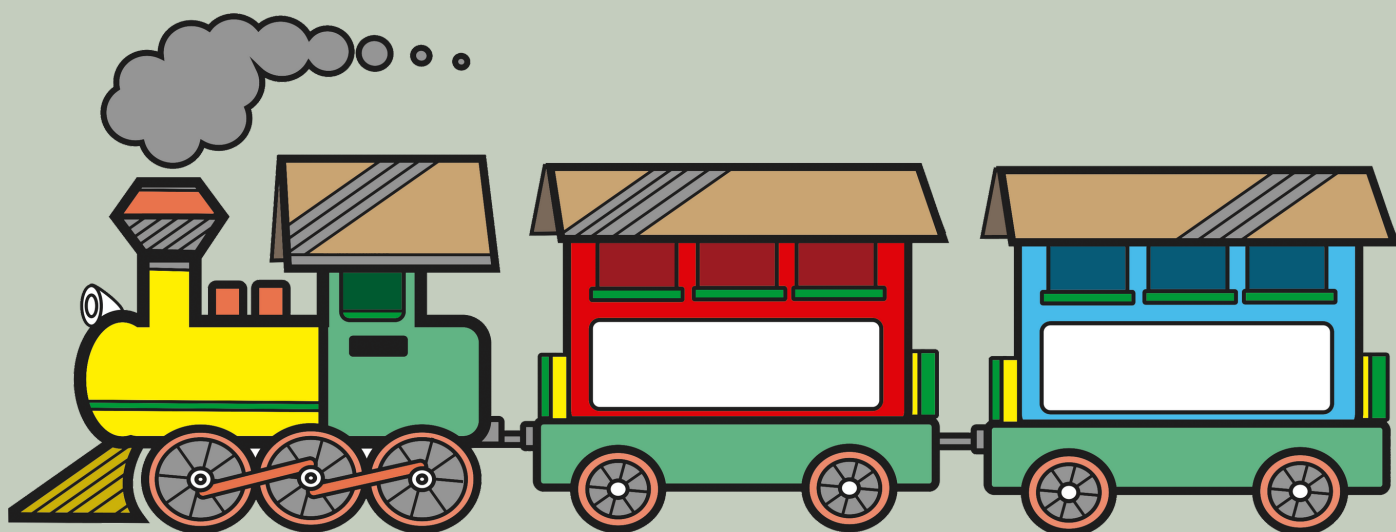
-Hai să mergem pentru început în oraș
să îl căutăm.

Și au plecat împreună în orașul aglomerat,
pe străzile ticsite cu oameni agitați, prin
parcurile cu copii mulți și mămici la fel de
agitate și ele. Nicăieri nu au dat de
copilul lor.

Au întrebat și autobuzul, și blocurile, și
mașinile și nimic.

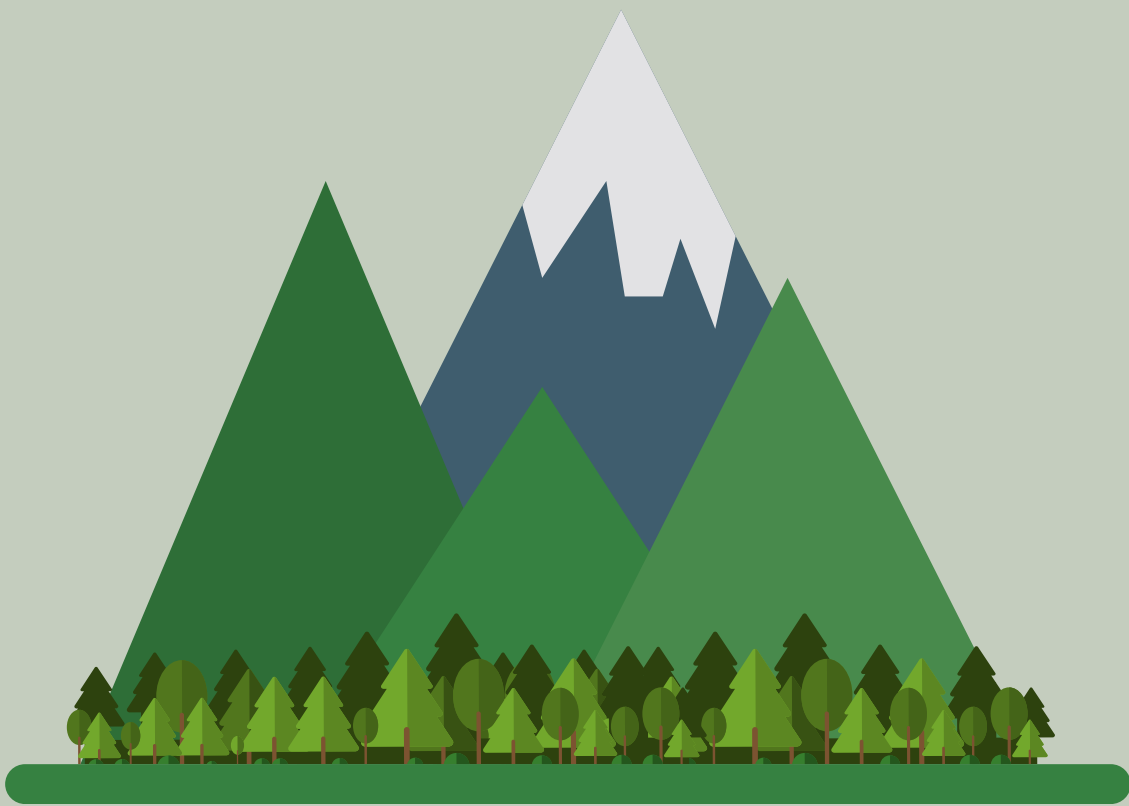

Într-un final au ajuns la marginea orașului și un tramvai prăfuit le-a zis:
-Vărul meu, Trenul, mi-a zis că a văzut un copilăș care greșise burtica.

-Unde? Unde?

-Nu mi-a zis unde, dar trenul se ducea către mare.

Hai la mare să îl cautam pe baiatul nostru. Au luat trenul și au ajuns la mare. Au întrebat nisipul, hotelurile, scoicile și calamarii. Nimeni nu știa nimic.

Doar un turist cam trist le-a zis:

-Ah, eu vin de la munte și acolo parcă am auzit că era un copil care greșise burtica și își cauta părinții.

-La munte? Mergem la munte.

Iar mămica și tăticul au luat mașina și au plecat spre munte. Au întâlnit munți tineri ascuțiți și nu știau nimic. Au întâlnit și dealuri și poiene, ceva munți pleșuvi și bătrâni. Și au mers, au mers, au mers și nimic.

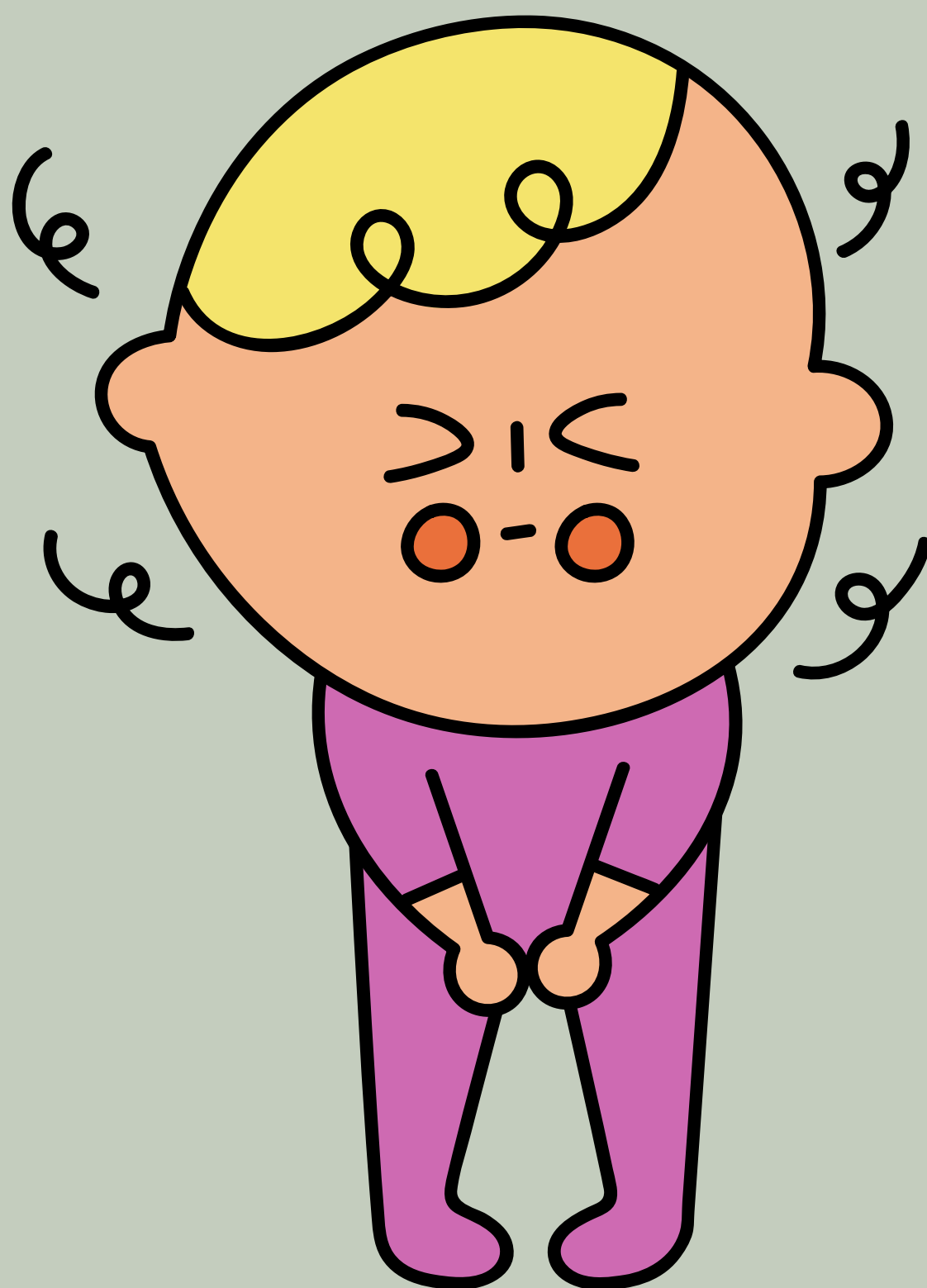

Într-un final, după doi ani de căutări fără rezultat, s-au așezat la poalele unui munte bătrân și, supărați, stăteau fără să scoată un sunet. Și au auzit:

-Mamișitati! Mamișitati!

Atunci l-au văzut. Un copil mic și blond, de cam 2 ani, ciufulit și îmbrăcat cu niște haine prea mari pentru el, care tot urca și cobora de pe o piatră mare.

Și au știut că acela este copilul lor pierdut, rătăcit, încurcat în altă burtică. S-au dus la el și de atunci au fost cei mai fericiți din lume. Întalnirea lor a fost magică. Au știut că sunt făcuți să fie împreună pentru totdeauna. S-au îmbrățișat și au admirat familia care se întregise, Sebastian era cel mai neastâmpărat băiat pe care și-l puteau dori, cel mai frumos copil și cel mai deștept, evident. Copilul minunat ce niciodată nu și-a mai dorit să plece de lângă familia lui.

Iar mămica i-a pupat piciorușele
și i-a zis:

-ÎȚI PUP PICIORUȘELE CA SĂ NU
UIȚI NICIODATĂ DRUMUL SPRE
CASĂ!

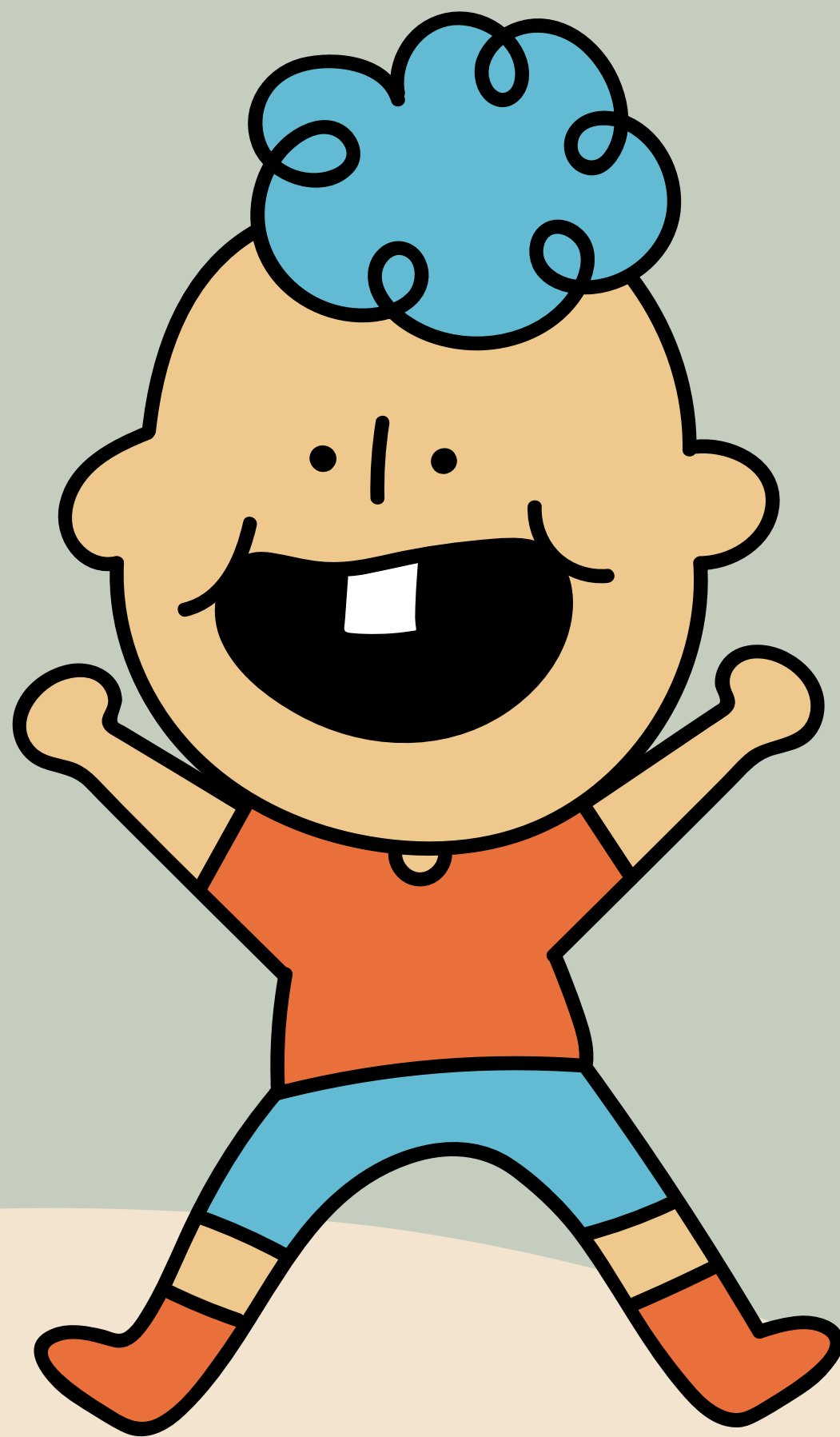

MAMA
— VIBES :) —

#PRCAFE

POVESTE DIN BURTICĂ

LAURA PASCU, MAMĂ DE
SEBASTIAN